Ετος 16ον — Εν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 22 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1902 — Αριθ. 730

Εφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-Ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ^η ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲ ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. - Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ὡραία ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων.—Τὸ ἀστέρι τῶν Μάγων (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).—Ἡ Γέννησις (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη).—Ἡ χαρὰ τῶν Χριστουγέννων (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). —Ἡ πεντηκονταετηρὶς τοῦ κ. Ἀγγ. Βλάχου.—Τὸ ἔργον τῆς κ. Egerton. —Τὸ Νέον Συμβόλαιον.—Ποῖος εἶναι ὁ ἰδεώδης σύζυγος; —Ἀλληλογραφία.—Συνταγή.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς.

Η ΩΡΑΙΑ ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Μέσα εἰς ἕνα σταῦλον ρυπαρόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐφιλοξενεῖτο ἀναμίξ μὲ τὰ ζῷα καὶ μία ἄσημος πτωχὴ κόρη, ἐδημιουργήθη τὴν νύκτα αὐτὴν τὸ ὡραιότερον καὶ τὸ πλέον ἀθάνατον τῆς δημιουργίας ἔργον.

Δὲν ἦτο ἀπὸ μάρμαρον Πεντελικόν, ἀλλ' οὔτε ἀπὸ ἄργυρον καὶ χρυσόν. Δὲν ἐφύτησαν εἰς αὐτὸ τὴν πνοὴν τοῦ ὡραίου οὔτε Φειδίαι, οὔτε Ραφαῆλοι, οὔτε Ὅμηροι, οὔτε Σοφοκλεῖς. Τὸ ἔργον αὐτὸ συνεπλήρωνε τὸ ἔργον ἐκείνων. Ἐκεῖνοι ἐζήτησαν ἀπὸ τὴν φύσιν τὸ τέλειον κάλλος, τοῦτο ἐζήτησε τὸ κάλλος αὐτὸ ἀπὸ τὰ αἰθέρια ὕψη κόσμων ἰδανικῶν.

Μία μητέρα καὶ ἕνα παιδί, δύω ἀσθενῆ καὶ τρυφερὰ ὄντα, ἰδοὺ οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι, οἱ μεγάλοι καὶ πανίσχυροι τῆς ἀγάπης δημιουργοί. Ἡ γυνή, τὸ ἀκάθαρτον καὶ ρυπαρὸν καὶ ἄψυχον τοῦ παρελθόντος πλάσμα, ὑψοῦται καὶ ἐξαγνίζεται καὶ ἀπολυθώνεται, ἀφ' ἧς στιγμῆς μὲ τὸ αἷμα τῆς ψυχῆς της θέτει τὴν σφραγῖδα τοῦ μεγαλείου τῆς ἀγάπης, τοῦ νέου τούτου καὶ ὡραίου ἐμβλήματος τῆς ἀνθρωπότητος

Κόρη ἀδαής, ἀμαθής, ἄπειρος καὶ ἄτεχνος ἕως χθές, μετουσιοῦται, μετεμψυχοῦται ἀπὸ τῆς μιᾶς στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην, μὲ τὸν πρῶτον παλμὸν καὶ τὸ πρῶτον σκίρτημα τῆς νέας ζωῆς, ἡ ὁποία λεληθότως κυοφορεῖται εἰς τὰ σπλάγχνα της. Τὸ μικρὸν βρέφος, τὸ ὁποῖον κοιμᾶται εἰς τὴν φάτνην, τυλιγμένον μὲ πτωχὰ ράκη, ἐνσαρκόνει, ζωογονεῖ, προσωποποιεῖ τὸ νέον καὶ ὡραῖον ἔργον τῆς γυναικείας δυνάμεως.

Διὰ τὴν χορτασθεῖσαν ἀπὸ τὰ κάλλη τῆς φύσεως ἀνθρωπότητα δὲν ἀσκοῦν πλέον τὰ λαξευτὰ μάρμαρα καὶ αἱ ἁρμονίαι τῶν γραμμῶν καὶ αἱ μελῳδίαι τῶν ἤχων τὴν ἐξημερωτικὴν δύναμιν, ἣν ἐξήσκουν εἰς τὸ παρελθόν. Χρειάζονται νέα κάλλη, τὰ ὁποῖα νὰ θέτουν εἰς συνάφειαν, ὄχι πλέον τὰς αἰσθήσεις μετὰ τῶν φυσικῶν δυνάμεων, ἀλλὰ τὰς ψυχὰς διὰ τῆς μεγάλης καὶ κραταιᾶς τοῦ πνεύματος δυνάμεως, μετὰ τοῦ Θεοῦ

Τοῦ νέου τούτου κάλλους, τῆς νέας αὐτῆς Τέχνης δημιουργὸς εἶναι ἡ γυνή. Καὶ ἡ νέα Τέχνη εἶναι πολὺ ἐντελεστέρα καὶ πολὺ ὡραιοτέρα κάθε ἄλλης, κατὰ τὸν ὁρισμὸν ὃν δίδει ὁ μέγας τοῦ αἰῶνος φιλόσοφος Τολστόη: *ὑλικὸν τῆς κατ' ἐξοχὴν Τέχνης εἶναι τὰ αἰσθήματα, τὰ θέτοντα εἰς συναφειαν τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὸν Θεόν.* Καὶ ἀλλοῦ: *Ἐσυνειθίσαμεν νὰ ἐννοῶμεν τὴν Τέχνην εἰς ὅ τι βλέπομεν εἰς τὰ μουσεῖα καὶ ὅ,τι ἀναγινώσκομεν εἰς τὰ ποιήματα καὶ τὰ λογοτεχνήματα καὶ ὅ,τι ἀκούομεν εἰς τὸ θέατρον καὶ τὰς συναυλίας, ἐνῶ ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι ἢ ἐλάχιστον μέρος, τῆς ἀληθοῦς καὶ μεγάλης Τέχνης τῆς Ἀγάπης. . .*

Ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη ἡμέρα τῆς παρὰ τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ παιδίου δημιουργηθείσης μεγάλης Τέχνης τῆς Ἀγάπης. Αὐτὴ καὶ ἐκεῖνο θὰ διέλθουν ἀδελφωμένοι ὅλην τὴν κλίμακα τοῦ πόνου καὶ θὰ ποτισθοῦν μὲ ὅλην τὴν πικρίαν τοῦ μαρτυρίου, ἀλλὰ καὶ ἀδελφωμένοι θὰ συνθέσουν τὸν ὕμνον τῆς ἐλπίδος, ὁ ὁποῖος θὰ ἀνακουφίσῃ τὰς ψυχὰς καὶ θὰ καταυγάσῃ τὰ πνεύματα των τυφλῶν καὶ κωφῶν καὶ πεινώντων καὶ διψώντων καὶ ἀλγούντων καὶ γερόντων καὶ ὀρφανῶν καὶ ἐγκαταλελειμμένων.

Τ' ΑΣΤΕΡΙ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

Ὁ Κώστας καὶ ἡ Ἑλένη ἤτανε φίλοι χρόνια τώρα. Σπουδάσανε στὸ ἴδιο πανεπιστήμιο καὶ μαζὴ ἔπειτα ἐξακολουθούσανε τὶς μελέτες τους, καὶ ζητούσανε νὰ ξεδιαλύνουνε τὰ διάφορα μυστήρια τῆς φύσης. Ἐκείνη φύση ἐνθουσιώδης καὶ ἀποφασιστικὴ ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς της τὴν ἐπιστήμη, καὶ τὸ ἄγνωστο τὴν ἐμάγευε. Περνοῦσε μέρες ὁλάκερες κάνοντας ὑπολογισμούς, καὶ νύχτες κάνοντας ἀστρονομικὲς παρατηρήσεις, καὶ ἤτανε πολὺ εὐτυχὴς, ὅταν βρίσκουνταν μὲ τὸ φίλο της, νὰ ἔχῃ νὰ τοῦ πῇ κάτι νέο ποῦ ἔμαθε καὶ ποῦ εἶχε φτάσει στὶς ἐργασίες της Ἐκεῖνος ὅλως διόλου τὸ ἐναντίον της, σκεπτικὸς καὶ θετικὸς, τὴν ἄκουγε πάντα μὲ προσοχὴ καὶ πολλὲς φορὲς λύνανε μαζῆ ἅμα εἴχανε κομμία ἀπορία, καὶ ἔτσι ζούσανε ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο σὰν καλοὶ φίλοι, μὲ τὸν ἴδιο πόθο στὰ στήθια, μὲ τὴν ἴδια φωτιὰ στὴν ψυχὴ, μὲ τὴν ἴδια σκέψη.

Ἀπὸ πολὺν καιρὸ εἴχανε ἀποφασίσει ν' ἀνέβουνε μιὰ βραδειὰ στὸ Ἀστεροσκοπεῖο γιὰ νὰ κάμουνε παρατηρήσεις, ἀλλ' ὁ χειμῶνας τοὺς ἐμπόδιζε, τὶς παραμονὲς ὅμως τῶν Χριστουγέννων τ' ἀποφάσισαν.

— Πρέπει νὰ πᾶμε μαζῆ τὸ βράδυ, τὴν παρακμονὴ τῶν Χριστουγέννων στὸ Ἀστεροσκοπεῖο, γιὰ νὰ ζητήσουμε νὰ δοῦμε τ' ἀστέρι ποῦ ἔδειξε στοὺς μάγους τὸ δρόμο καὶ βρῆκαν τὸ Χριστὸ, τοῦ εἶπε μιὰ βραδειὰ ἡ ἐκείνη.

Ἐκεῖνος ἠὗρε τὴν ἰδέα θαυμάσια καὶ τὴν παρακμονὴ τῶν Χριστουγέννων μ' ὅλο τὸ χιόνι καὶ τὴν παγωνιὰ ἀνέβηκαν στὸ Ἀστεροσκοπεῖο. Κανεὶς δὲν ἤτανε ἐκεῖ, μονάχα ὁ γέρο φύλακας, ὁ ὁποῖος μισοκοιμώτανε πάνω στὴν καρέκλα του. Ἅμα τοὺς εἶδε, τοὺς χαιρέτησε καὶ τοὺς ἄφησε νὰ περάσουνε, γιατὶ τοὺς γνώριζε πλειά, ἀπό τὶς βίζιτες ποῦ τοῦ κάνανε καθε τόσο, εἴτε μαζῆ, εἴτε χωριστά. Παγωμένοι ἀπὸ τὸ κρύο ἀνέβηκαν στὴ σάλλα τῶν παρατηρήσεων καὶ ἐκεῖ ἑτοίμασαν ὅτι εἶχανε ἀνάγκη γιὰ τὴ δουλειά τους. Ἐκείνη τὴ βραδειὰ ὁ Κώστας ἤτανε πολὺ ὁμιλητικὸς καὶ ἐνθουσιασμένος, πρᾶμμα ποῦ δὲν τὸ συνήθιζε. Ἡ Ἑλένη πῆρε πρώτη τὸ τηλεσκόπιο καὶ ἄρχισε νὰ βλέπῃ τὸν οὐρανὸ καὶ κάθε τόσο γύριζε κατὰ τὸ φίλο της, ὁ ὁποῖος ἐστέκουνταν ἀκίνητος πίτω της καὶ τοῦ ἔλεγε τὰς παρατηρήσεις της καὶ τὴ λύπη της ποῦ δὲν εὕρισκε τ' ἀστέρι τῶν μάγων.

— Ἔλα νὰ δῇς, ἀπόψε ὁ οὐρανὸς πραγματικὰ ἔχει γιορτή. Τ' ἀστέρια λάμπουν μὲ ἐξαιρετικὸ φῶς καὶ τὸ φεγγάρι εἶνε ὁλόχρυσο.

Ἐκεῖνος δὲν ἀπαντοῦσε τίποτα, ἀλλὰ τὰ μάτια του εἶχανε τέτοια λάμψη σὰν νὰ καθρεφτίζουνταν μέσα ὁλόκληρος ὁ οὐρανός. Στέκουνταν ἐκεῖ εὐτυχισμένος γιὰ τὸ φῶς ποῦ ἔβλεπε στὴν ψυχή του καὶ γιὰ τὸ γαλάζιο οὐρανὸ τὸν ἀστροστόλιστο ποῦ ἔβλεπε μέσα στὰ μάτια τῆς φιλενάδας του, ὅταν γύριζε καὶ τοῦ μιλοῦσε.

— Ἔλα, ἔλα νὰ δῇς, νομίζω πῶς τ' ἀνακάλυψα. Πλησίασε καὶ αὐτὸς καὶ προσπαθοῦσε νὰ δῇ τ' ἀστέρι, ἀλλὰ στὰ χαμένα. Δὲν ἔβλεπε τίποτ' ἄλλο μέσα στὸ φακὸ παρὰ ρ τμάτια της, νὰ λάμπουνε καλίτερα ἀπ' ὅλα τ' ἀστέρια, καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ γυρίσῃ νὰ τὴν κυττάξῃ ἀπὸ φόβο μήπως προδοθῇ τὸ μυστικό του.

Ἐκείνη πάντα ἀεικίνητη, τοῦ ἔκανε διάφορες ἐρωτήσεις.

Μὰ ἐκεῖνος πάντα κυττάζοντας τὸ ἄπειρο μὲ τὸ ἴδιο τηλεσκόπιο ποῦ κύτταζε κ' ἐκείνη, καὶ τὸ ὁποῖο κρατοῦσε κάτι ἀκόμη ἀπ' αὐτὴν, δὲν ἔλεγε λέξη· μονάχα ἔμενε ἐκεῖ ἀκίνητος καὶ εὐτυχισμένος καὶ ἔβλεπε νὰ περνάῃ μπροστά του κόσμος ὡραῖος, χαρὰς καὶ εὐτυχίας.

Τέλος γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἑλένης.

— Δὲν τὸ βρίσκω ἐκεῖ πάνου τ' ἀστέρι, τῆς εἶπε. Νομίζω πῶς ὁ λαμπρὸς αὐτὸς ἥλιος ἄλλαξε ἀπὸ τότε τροχιὰ καὶ τώρα κατέβηκε στὴ γῆ, καὶ ἀπὸ σήμερα θὰ τὸν βλέπω πάντα μπροστά μου.

Ἡ Ἑλένη ἔγεινε κατακόκκινη, τὸν ἐκύταξε ς' τὰ μάτιά καὶ τὸ ἴδιο μαγικὸ ἀστέρι φάνηκε νὰ φώτιζε τὴ στιγμὴ ἐκείνη ζευγαρωμένες καὶ τῶν δυὸ νέων μαζῆ τὶς ψυχές.

Εἰρήνη Νικολαΐδου

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ

«Ἀνελάβετο Ἰσραὴλ παιδὸς αὐτοῦ. Μνησθῆναι ἐλέους (καθὼς ἐλάλησε πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν) τῷ Ἀβραὰμ καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα.»

Ἀντελάβετο καὶ ἐπεσκέψατο τοῦ παιδὸς αὐτοῦ, τοῦ πάλαι Ἰσραήλ, διὰ τοῦ ἀντεισαχθέντος νέου, τοῦ φωσθέντος, τοῦ ἀπὸ παντὸς ἔθνους συγκειμένου. Ἐποιήσε τὸ ἔλεος αὐτοῦ μνησθεὶς τῆς διαθήκης αὐτοῦ, τὸν ὅρκον ὃν εἶχεν ὁμόσει τῷ πατριάρχῃ Ἀβραὰμ εἰς ἀνάστασιν ἐθνῶν. ὄχι μόνον τῆς φυλῆς, ἐξ ἧς ὡς ἄνθρωπος ἐφάνη καὶ διὰ τῆς συγγενείας Του ἐτίμησε.

Καὶ σὺ Βηθλεέμ, γῆ Ἰούδα, οὐδαμῶς ἐλαχίστη εἶ ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰούδα. Ἐκ σοῦ γὰρ ἐξελεύσεται ἡγούμενος ὅστις ποιμανεῖ τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραήλ, λέγει ὁ προφήτης Μιχαίας. Καὶ ἤγειρε κέρας σωτηρίας ἡμῖν, ἐν τῷ οἴκῳ Δαυὶδ τοῦ παιδὸς αὖτοῦ· (καθὼς ἐλάλησε διὰ στόματος τῶν ἁγίων τῶν ἀπ' αἰῶνος προφητῶν αὐτοῦ, λέγει ὁ προφήτης Ζαχαρίας, σωτηρίαν ἐξ ἐχθρῶν ἡμῶν, καὶ ἐκ χειρὸς πάντων τῶν μισούντων ἡμᾶς.

Ἤγειρε τὸ κέρας, τὴν δύναμιν, τὴν βασιλείαν τὴν αἰῶνιον καὶ σωτήριον ὡς εἶχεν ὑποσχεθῆ τοῦτο διὰ τῶν ἀπ' αἰῶνος ἁγίων Αὐτοῦ, τῶν λαλησάντων διὰ τοῦ Ἁγίου Αὐτοῦ Πνεύματος, ἐξ οἴκου Δαυὶδ, ὡς διαφοροτρόπως εἰς πολλοὺς ψαλμούς του τὴν ἔλευσιν Του αὐτὴν ἐψαλλεν ὁ προφητάναξ καὶ βασιλεὺς Δαβίδ, ἐκ τῆς ὀσφύος τοῦ ὁποίου ἀμέσως ἤρχετο ὁ ἐπαγγελθείς, τῆς ἁγίας Αὐτοῦ Μητρὸς οὔσης ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ βασιλέως Δαυὶδ καὶ πατρόθεν καὶ μητρόθεν, ἧς τὰ πάναγνα αἵματα πορφύραν ἐνεδύσατο ὁ βασιλεὺς τῶν δυνάμεων δι' ἔλεον φιλανθρωπίας, ὅπως τὴν διαφθαρεῖσαν ἀναπλάσῃ εἰκόνα.

Καὶ γεννᾶται κατὰ τὴν προφητικὴν ῥῆσιν εἰς τὴν κώμην Βηθλεέμ, τὴν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς Δαυὶδ κοσμήσας ὠνόμασεν οἰκείαν. Καὶ τόσην πίστιν ἔδιδεν ὁ Ἰουδαϊκὸς λαὸς εἰς τὸν λόγον τοῦτον τοῦ προφήτου. ὥστε ὅταν ἠρωτήθη ὑπὸ τοῦ ἐθνικοῦ αὐτοῦ κυβερνήτου, ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται; (χι μόνον ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, ἀπήντησεν, ἀλλὰ προσέθηκε καὶ τὴν τοῦτῳ δηλοῦσαν προφητείαν. Πόσον ὅμως ἡ θανατηφόρος δρᾶσις τοῦ ἐγωισμοῦ, τοῦ μίσους ἐδηλητηρίασεε τὰς ψυχὰς ἀργότερα, ὅτε ἀκριβῶς τὰ ὀλέθρια αὐτὰ πάθη διὰ τῆς διδασκαλίας Του ἐπάταξεν, ὥστε νὰ φανῶσι ψεῦσται αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ ὁμολογήσαντες ἄλλοτε τὴν ἀλήθειαν τῶν προφητικῶν ρητῶν, λέγοντες ὅτι δὲν ἐγνώριζον πόθεν θὰ ἔλθῃ ὁ Χριστός, ὅπως ὑπεκφύγωσι τὸν δίκαιον τοῦ ὄχλου θυμόν, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν εὕρισκον λόγον ἀπολογίας.

«Ἔλεγον οὖν τινες ἐκ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν· Οὐχ οὗτος ἐστίν, ὃν ζητοῦσιν ἀποκτεῖναι; Καὶ ἴδε παρρησίᾳ λαλεῖ καὶ οὐδὲν αὐτοῦ λέγουσι. Μήποτε ἀληθῶς ἔγνωσαν οἱ ἄρχοντες ὅτι οὗτος ἐστὶν ὁ Χριστός;— Ἀλλὰ τοῦτον οἴδαμεν πόθεν ἐστίν· ὁ δὲ Χριστὸς ὅταν ἔρχηται οὐδεὶς γινώσκει πόθεν ἐστίν.»

Τόσον καλῶς ἐγνώριζον τίς ἦτο, ὅπου ὁ φόβος αὐτὸς ἀκριβῶς ἔγεινεν αἴτιον ν' ἀρνηθῶσιν εἰς Αὐτὸν τὴν πατρίδα Του Βηθλεὲμ καὶ ἐθελοκάκως νὰ ὀνομάζωσι Ναζωραῖον, ἂν καὶ τοῦτο οἱ προφῆται προεῖπον :

«Ναζωραῖος κληθήσεται» διότι τὰ παράδοξα φανέντα εἰς τὸν τόπον Του καὶ ἡ ἐπ Αὐτὸν ἐφαρμογὴ τῶν προφητειῶν καὶ τὰ ὑπεράνθρωπα ἔργα Του ἀπελείκνυουν κακλῶς τὴν ταὐτότητά Του, ἵνα δὲ μὴ, ἐκ Βηθλεὲμ λεγόμενος, πιστευθῇ ὅτι ἦτο ὁ Χριστὸς διὰ τὴν προφητείαν, τὴν ὁποίαν τόσον ὁ λαὸς ἐσέβετο Καὶ ἐκ τῆς ἀμφιβολίας αὐτῆς τὴν ὁποίαν ἐγένα τὸ ψεῦδος, τὸ ὁποῖον ψεῦδος ὅσων καὶ ἂν ἐκαλώπιζον ἅμα ἀντεμετώπιζε τὴν ἀλήθειαν ἐβυθίζετο εἰς τὸ σκότος, ἐγίνοντο τότε τὰ σχίσματα ἐν τῷ ὄχλῳ τῆς Σιών, ἵνα πληρωθῇ καὶ πάλιν τὸ διὰ τοῦ μεγαλοφώνου προφήτου Ἡσαΐα λεχθὲν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος : «Ἰδοὺ τίθημι ἐν Σιὼν λίθον προσκόμματος καὶ πέτραν σκανδάλου.»

Ἰδοὺ οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραήλ. Καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον· Καὶ σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ρομφαία. Ὅπως ἀποκαλυφθῶσιν ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί, εἶπεν ὁ προφήτης Συμεών, ὅταν ἔλαβεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του, δοξάζων τὸν Θεόν, διότι ἠξιώθη νὰ ἴδῃ ὅ,τι εἶχεν ἐπιθυμήσει τὸ προφητικόν του πνεῦμα, τὸ σφτήριον τοῦ Θεοῦ.

Εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν. Εἰς πτῶσιν τῶν προσκοπτόντων εἰς τὰ ἀνθρωποπρεπῆ Αὐτοῦ, καὶ πιπτόντων εἰς ἀπιστίαν· εἰς πτῶσιν τσῦ σαρκικοῦ φρονήματος, τῶν παθῶν, τῶν πονηρῶν καὶ διαβολικῶν λογισμῶν, εἰς ἀνάστασιν δὲ τῶν προσεχόντων εἰς τὰ θεοπρεπῆ Λὐτοῦ καὶ ἀνιψουμένων διὰ τοῦ φωτὸς Λὐτοῦ πρὸς τὴν Θεότητα Εἰς ἀνάστασιν πνευματικῆς δυνάμεως ἀρετῆς γνώσεως τοῦ κατὰ τὸ πνεῦμα νόμου. Ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος ὁ κείμενος ὁ συνδέσας τοὺς δύο λαοὺς, τὸν παλαιὸν καὶ τὸν νέον. Τὸ ὄρος τοῦ ἐθνικοῦ Ναβουχοδονόσορος τὸ καλύψαν τὴν γῆν. Τὸ ἀντιλεγόμενον σημεῖον τὸ θαῦμα τὸ συγχύσαν τὴν ἀπιστίαν τό ὑποστάν τόσην ἀντιλογίαν καὶ διελθὸν κυρίαρχον καὶ τροπαιοῦχον τοὺς αἰῶνας καὶ τὰς γενεάς. Τὸ ἀνιλεγόμενον σημεῖον τὸ συνενῶσαν ἐπὶ ἑνὸς ἀτιμωτικοῦ ἰκριώματος τὸν ὀνειδισμὸν καὶ τὴν μέχρι θυσίας τῆς ζωῆς πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν μετὰ ταῦτα ὅπου ἡ ὀξεῖα καὶ τιμητικὴ ρομφαία διῆλθε τὴν ψυχὴν τῆς Ἁγίας Αὐτοῦ Μητρός, κατὰ τὴν ρῆσιν τοῦ γηραιοῦ προφήτου ὅτε εἶδεν ἐτ' αὐτοῦ τὸν Θεάνθρωπον Υἱόν Της, προσηλούμενον καὶ ὅπου ἀπεκκλίφθησαν ἀπὸ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί. Τῶν ὑποπτευόντων ὅτι δὲν ἦτο ἡ Μήτηρ Του. Διὰ τὰ σκοτεινὰ πνεύματα τὰ διὰ τῶν αἰσθήσεων ζῶντα καὶ μόνην τὴν ὕλην ἀντιλαμβανόμενα καὶ μὴ δυνάμενα τὸ ὑπερφυὲς Λὐτοῦ νὰ ἐννοήσωτιν ἔφθασαν μέχρι τοῦ σημείου ν' ἀρνηθῶτιν εἰς αὐτὴν τὴν Μητρότητα ταύτην, ἀποβλέποντες εἰς τὰ Θεοπρεπῆ Λὐτοῦ· καὶ μηδόλως πάλιν καὶ οὕτως τὸ ζήτημα νὰ λύσωσι δυνάμενοι περιέπιπτον εἰς σκοτισμὸν ἀποβλέποντες εἰς τὰ ἀθρωποπρεπῆ. Τὴν ἡμέραν δὲ τῆς φοβερᾶς ρομφαίας ἐξηγόρασαν τοὺς πονηροὺς διαλογισμοὺς τῶν καρδιῶν αὐτῶν, καὶ ἐπείσθησαν περὶ τοῦ σφαλεροῦ τῆς ὑποψίας των.

Τὸ σημεῖον τὸ ἀντιλεγόμενον τὸ πῦρ τὸ ἀναφθέν, τὸ σφοδρόν, τὸ δραστήριον, ἡ πίστις ἡ ἀληθινή, τὸ διὰ τοῦ αἵματος Του βάπτισμα, ἡ μάχαιρα ἥτις ἔμελλε «διχάσαι ἄνθρωπον κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.» «Ἔσονται γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν πέντε ἐν οἴκῳ ἑνὶ διαμεμερισμένοι, τρεῖς ἐπὶ δυσί, καὶ δύο ἐπὶ τρισί.»

Διαμερισθήσεται πατὴρ ἐφ' υἱῷ, καὶ υἱὸς ἐπὶ πατρί· μήτηρ ἐπὶ θυγατρί, καὶ θυγάτηρ ἐπι μητρί, πενθερὰ ἐπὶ τὴν νύμφην αὐτῆς, καὶ νύμφη ἐπὶ τὴν πενθερὰν αὐτῆς » Ὁ οἶκος ὁ εἷς, ἡ ψυχὴ τοῦ πιστοῦ, ἥτις ἤθελε φωτισθῆ διὰ τοῦ θείου λόγου, καὶ οἱ ἐν αὐτῷ οἰκοῦντες πέντε ἤθελον στασιάσει πρὸς ἀλλήλους. Ὁ νοῦς, ἡ διάνοια, ἡ δόξα, ἡ φαντασία, ἡ αἴσθησις πρὸ τῆς ἐπιδημήσεως τοῦ θείου λόγου ὁμοφώνουν ἐν τῷ σκότει διαμένοντες καὶ πρὸς ἀπώλειαν συνάδοντες. ἀλλὰ μετὰ τὸ ἐπιδημῆσαι καὶ φωτίσαι ἐστασίασαν αἱ τρεῖς λογικαὶ δυνάμεις κατὰ τῶν δύο ἀλόγων.

Διαμερισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ οἴκῳ τρεῖς ἐπὶ δύο καὶ δύο ἐπὶ τριῶν Τῶν δύο εὐγενεστέρων αἰσθήσεων τῆς ὁράσεως καὶ τῆς ἀκοῆς μετὰ τὸν φωτισμόν τοῦ ὄμματος καὶ τῆς καρδίας τὴν στάσιν κηρύττουσαι κατὰ τῶν τριῶν ἄλλων, «Διαμερισθήσεται πατὴρ ἐφ' υἱῷ», Ὁ πατὴρ ὁ νοῦς καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πονηρὸς λογισμὸς κατὰ τοῦ ὁποίου ἐστασίασε καὶ μὴ παραδεχόμενος πλέον τὰ συμβίβαστα μὲ τὸ φῶς αὐτοῦ, ἀλλ' ἀρνούμενος τὸν υἱόν. Ἡ μήτηρ ἡ καρδία καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἡ πονηρὰ ἐνθύμησις κατὰ τῆς ὁποίας ἐσασίασε καὶ ἀπέρριψε Πενθερὰ ἡ συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων καὶ νύμφη αὐτῆς ἡ ἐκκλησία τῶν χριστιανῶν ἡ νύμφευθεῖσα τὸν Χριστὸν ὅστις ἦτο ὡς ἄνθρωπος υἱὸς τῆς ρηθείσης συναγωγῆς ἀλλ' ἡ ὁποία νύμφη νυμφευθεῖσα τὸ φῶς τοῦ κόσμου δὲν παρεδέχετο πλέον τὴν σκιὰν τοῦ σκότους τῆς πενθερᾶς.

Τὸ σημεῖον τὸ ἀντιλεγόμενον, τοῦ ὁποίου ἡ ὕπαρξις καὶ τοῦτο καλῶς ἐγνώσθη, ἀλλ' ἡ διδασκαλία ἀκριβῶς πέτρα σκανδάλου ἐγένετο καὶ τάραχος τῆς πονηρίας καὶ τοῦ σκότους, καὶ σωτηρία καὶ λύτρωσις τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ φωτός

«Τοῦ δοῦναι ἡμῖν, ἀφόβως, ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν ρυσθέντας, λατρεύειν αὐτῷ, ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνη ἐνώπιον αὐτοῦ, πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν.»

«Τῆς ἀγγελικῆς ἀστραπῆς δεδειγμένης
Τὸν ψαλμὸν ἐβρόντησεν ὁ Ζαχαρίας,
Ὅπως τὸ σῶμα τῆς πανάγνου Παρθένου,
Τὸν μαργαρίτην ὀστρακώσῃ τὸν μέγαν »

Μαρία Πινέλλη.

Η ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Χριστούγενναι! Ἡ ὡραία αὕτη λέξις γεννᾷ παντοῦ τὴν χαράν.

Χριστούγενναι! Ὅλα τὰ πρόσωπα εἶνε γελαστὰ καὶ εὐχαριστημένα, οἱ γονεῖς διὰ τὴν χαράν, ὅπου βλέπουν ζωγραφισμένην εἰς τὰ πρόσωπα τῶν μεγάλων τέκνων των, τὰ ὁποῖα στολίζουν τὸ δένδρον τῶν Χριστουγέννων καὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν τὴν ἀνακατευμένην μὲ τὴν προσδοκίαν, ἡ ὁποία ζωγραφίζεται εἰς τὰ πρόσωπα τῶν μικρῶν, τὰ ὁποῖα περιμένουν μὲ τόσην ἀνυπομονησίαν, χαρὰν καὶ ἐλπίδας νὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα αὐτή, καὶ νὰ ἴδουν νὰ λάμψῃ τὸ χρυσοστολισμένον καὶ φορτωμένον μὲ τόσα δῶρα δένδρον.

Τὰ Χριστούγεννα δίδουν ὅλην αὐτὴν τὴν κίνησιν καὶ τὴν χαρὰν εἰς τὰς πόλεις καὶ κάμνουν νὰ λάμπουν ὅλα τὰ σπίτια ἀπὸ φῶτα.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ἄλλοτε «Τὸ καυτόξυλο τῶν Χριστουγέννων» (La bûche de Noêl) συνήθριζε ὅλην τὴν οἰκογένειαν περὶ τὴν ἑστίαν. Ἐζητοῦσαν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν οἰκογένειαν. Τὸ ἔθιμον αὐτὸ σώζεται ἀκόμη εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Γαλλίας, ὑπὸ ἄλλην μορφήν.

Ἡ ἑορτὴ ἀρχίζει τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων μὲ ἕνα μεγάλο δεῖπνον. Τὸ τραπέζι εἶνε στρωμένον ἐμπρὸς εἰς τὸ τζάκι, ὅπου λάμπει μιὰ ὡραία φωτιά. Ἐκεῖ κοντὰ ἔχουν ἕνα μεγάλο κούτσουρο ἀπὸ ἐλιᾶ, τὸ ὁποῖον φυλάττουν ὅλον τὸ ἔτος διὰ τὴν ἑορτὴν καὶ πρὶν νὰ καθήσουν εἰς τὸ τραπέζι, εὐλογοῦν τὴν φωτιά.

Τὸ μικρότερον τῶν παιδιῶν γονατίζει ἐμπρὸς εἰς τὴν φωτιὰ καὶ ὁ πατέρας τοῦ ὑπαγορεύει τὰς λέξεις, δι' ὧν παρακαλεῖ τὴν φωτιὰν τῶν Χριστουγέννων· «νὰ ζεσταίνῃ καλὰ τὰ παγωμένα ποδαράκια τῶν μικρῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν γερόντων, νὰ χύνῃ τὸ φῶς της καὶ τὴν ζέστην της στὰ πτωχικὰ σπιτάκια καὶ νὰ μὴν καταστρέφῃ ποτὲ τὴν πτωχικὴν κατοικίαν, τοῦ γεωργοῦ, οὔτε τὸ πλοῖον τοῦ ναύτου, ποῦ βρίσκεται εἰς τὴν ξενιτιά». Μήπως δὲν εἶνε θαυμασία ἡ ἰδέα αὕτη, ἡ ὁποία ἑνώνει οὕτω τὴν εὐτυχισμένην παιδικὴν ἡλικίαν μὲ ὅλας τὰς ἀθλιότητας τοῦ κόσμου;

Ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων εἶνε παντοῦ εἰς ὅλα τὰ μέρη σημεῖον χαρᾶς καὶ ἑορτῶν.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὑπάρχει τὸ ἔθιμον νὰ στολίζουν παντοῦ τὸ σπίτι μὲ γιρλάντες καὶ μπουκέτα ἀπὸ ἰξόν, gui) τὸ ὁποῖον κάμνει νὰ φαίνωνται αἱ αἴθουσαι σὰν μικρὰ περιβόλια καὶ δίδει εἰς τὴν ἑορτὴν κάτι τὸ μαγικόν. Ἐπίσης συνήθεια τῶν Χριστουγέννων εἶνε εἰς τὰς χώρας, τὰς πέραν τῆς Μάγχης, ὅλος ὁ κόσμος νὰ ἔχῃ τὴν ἄδειαν νὰ φιλήσῃ τὴν μικρὰν κόρην, ὅπως καὶ τὴν μεγάλην ἡ ὁποία χωρὶς νὰ προσέξῃ περνᾷ κάτω ἀπὸ ἕνα μέρος, ὅπου ὑπάρχει κλαδὶ ἀπὸ ἰξόν.

Κατὰ παλαιὰν συνήθειαν κρεμοῦν ἕνα μεγάλο μπουκέτο ἢ μᾶλλον μίαν μπάλαν ἀπὸ ἰξὸν εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης ἢ εἰς τὴν πόρταν, ἡ ὁποία εὑρίσκεται μεταξὺ δύω δωματίων. Ὅλοι οἱ χορευταὶ προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπον νὰ φέρουν τὰς κυρίας, μὲ τὰς ὁποίας χορεύουν κάτω ἀπὸ αὐτὴν τὴν μπάλαν καὶ ὅλαι αἱ χορεύτριαι προσπαθοῦν νὰ τὸ ἀποφύγουν. Καὶ ἐκεῖ φαίνεται ἡ δεξιότης καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δέ. Δὲν δίδουν καμμίαν σημασίαν εἰς τὸ παιγνίδι αὐτὸ διότι εἶνε κατὰ παράδοσιν καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν αἱ παραδόσεις εἶνε σεβασταί.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν μία νέα κυρία δὲν θὰ ἠμποροῦσεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπως εἰς τὴν Γαλλίαν νὰ στολίσῃ τὸ καπέλλο της ἢ τὸ φόρεμα της μ' ἕνα κλαδὶ ἀπὸ τὸ φυτὸν αὐτό, κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων, διότι θὰ διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ φιληθῇ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον εἰς τὸν δρόμον.

Τὰ Χριστούγεννα εἰς τὴν Γερμανίαν εἶνε τὸ σημεῖον τῆς γενικῆς χαρᾶς,

Τὰ γλυκίσματα ἔχουν μεγάλο μέρος εἰς τὴν ἑορτὴν αὐτήν. Καὶ εἰς τὰ πτωχότερα σπιτάκια, καθὼς καὶ εἰς τὰ πλουσιώτερα καὶ εἰς τὰ παλάτια, παντοῦ ἑτοιμάζουν γλυκὰ τῶν Χριστουγέννων. Τὰ γλυκὰ αὐτὰ λαμβάνουν διάφορα σχήματα, ἀπὸ τὸ κλασικὸν σχῆμα τῆς καρδίας, ἕως τὰ σχήματα διαφόρων γνωστῶν καὶ ἀγνώστων ζῴων. Ὅσον τὰ ζῷα θὰ ἦναι διάφορα καὶ ἄγνωστα, τόσον τὰ παιδάκια θὰ εἶνε εὐχαριστημένα, καὶ ἰδίως δ.' αὐτὰ ἐγάζονται.

Διὰ αὐτὰ ὁ πατέρας, ἢ ὁ θεῖος ἢ ἕνας φίλος τοῦ σπιτιοῦ φεύγει κρυφὰ εἰς τὸ μέσον τῆς ἑορτῆς, διὰ νὰ φανῇ ἔπειτα ἀπὸ λίγο ὡς ὁ «Hos Ruppert» δηλ. ὁ γέρος τῶν Χριστουγέννων, ὁ ὁποῖος μὲτὰ ἄσπρα μακρυὰ γένεια του καὶ μὲ τὸ μεγάλο καλάθι στὸν ὦμο, τὸ γεμάτο μὲ τόσα παιχνίδια, κατεβαίνει ἀπὸ τὸ τζάκι κάθε παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων καὶ φέρνει τὴν χαρὰν στὰ φρόνιμα παιδάκια. Ὁ καλὸς γέρος εἰξεύρει τὰς ἐπιθυμίας ὅλων καθὼς καὶτὰς πράξεις των, δι'αὐτὸ ὁ ἐρχομός του περιμένεται μὲ ἀνυπομονησίαν καὶ φόβον. Ἐπίσης τὰ Χριστούγεννα ἔχουν καὶ τύπον γενικῆς χαρᾶς, διότι ὅλος ὁ κόσμος πηγαίνει εἰς τὰ διάφορα αὐτοσχέδια μικρὰ καταστήματα ὅπου εἶνε τὰ παιχνίδια καὶ διασκεδάζει.

Ἀλλ' ἡ ἀληθινὴ χαρὰ τοῦ στιτιοῦ εἶνε τὰ Χριστουγεννιάτικα τραγουδάκια τῶν μικρῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα τραγουδοῦν μὲ τὶς δροσερὲς καὶ καθαρὲς φωνοῦλες τους.

Εἰρήνη Νικολαΐδου.

Η ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ Κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ

Ὅλοι οἱ ἐργάται τῶν γραμμάτων ἑώρτασαν σήμερον ἀδελφωμένοι μίαν ἐπέτειον φιλολογικὴν ἑνὸς ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων συναγωνιστῶν των τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου.

Ἐὰν κρίνωμεν ἀπὸ τὴν θέλλουσαν ἀκόμη μορφὴν τοῦ ἑορτάζοντος τὴν ἐπέτειον τῆς πνευματικῆς πεντηκονταετηρίδος του, ἐξάγομεν τὸ συμπέρασμα ἢ ὅτι οὔτε κἂν ἔφηβος ἀκόμη εἶχεν ἀρχίσει νὰ γράφῃ ἢ ὅτι ἡ πνευματικὴ ἐργασία ὄχι μόνον δὲν ἐξαντλεῖ καὶ καταπονεῖ τοὺς ὑγιεῖς ὀργανισμοὺς ἀλλὰ μάλιστα τοὺς ζωογονεῖ.

Δὲν θὰ κρίνωμεν εἰς τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμὰς τὸ φιλολογικὸν ἔργον τοῦ κ. Ἀγγ. Βλάχου ἀλλὰ ἐνόμεν τὰς εὐχὰς καὶ τὰ συγχαρητήρια τοῦ τύλου, τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύομεν μὲ τὰς εὐχὰς τῶν φίλων καὶ θαυμαστῶν τοῦ ἑορτάζοντος ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ ἡρωικὸν θάρρος νὰ ἐμμείνῃ πιστὸς στρατιώτης τῆς καλλιτεχνικῆς ζωῆς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ἐπὶ πενῆντα ὅλα ἔτη.

Καὶ εἶναι τοῦτο ἀληθὴς ἡρωϊσμός, ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι τὰ πενῆντα ἀκριβῶς αὐτὰ ἔτη εἶναι ἴσως τὰ πλέον ἀχάριστα διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς Ἑλληνικῆς λογοτεχνίας, τὴν ὁποίαν ὁ διδασκαλισμὸς καὶ ὁ κλασικισμὸς εἶχαν παραγωνίσει ὄχι μόνον ὡς περιττὸν εἶδος, ἀλλ' ἴσως καὶ ὡς ψυχοφθόρον.

Ὅσοι καὶ ὅσαι ἔχομεν τὸ θάρρος νὰ ἀκολουθῶμεν σήμερον τὸν ἴδιον μὲ τὸν κ. Γγ. Βλάχον ἀγῶνα, τοῦ ὀφείλομεν ἰδιαιτέραν εὐγνωμοσύνην, διότι μᾶς ἄνοιξε τὸν δρόμον καὶ κατέρριψε τοὺς πρώτους φραγμούς, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ πολὺ Ἑλληνικὸν κοινόν, τὸ ὁποῖον βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀφυπνίζεται καὶ χειραφετεῖται ἀπὸ τὰς σχολαστικὰς παραδόσεις τοῦ παρελθόντος.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Ὁ Νῖκος, διὰ νὰ μὴ συναντηθῇ μὲ τοὺς ἀτάκτως ὑποχωροῦντας ἔδωκε διαταγὴν εἰς τὰ φρουρὰ νοσοκομεῖα νὰ συνεχίσουν τὸν δρόμον των.

Δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν καιρόν, εἶχεν εἴπει εἰς τὸν κ. Δούκλ. Διὰ νὰ φεύγουν οἱ ἄνδρες αὐτοὶ μὲ τόσην σπουδήν, φυσικὰ οἱ Τοῦρκοι θὰ τοὺς ἀκολουθοῦν. Καὶ ἔχομεν καθῆκον νὰ μεταφέρωμεν εἰς ἀσφαλὲς μέρος τοὺς πληγωμένους.

Ἡ Ἄννα ἐπενέβη.

— Νομίζω ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξετασθοῦν οἱ πληγωμένοι ἀπὸ τοὺς ἰατρούς, εἶπε, πρὶν ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον.

— Αὐτὸ θὰ γείνῃ καὶ εἰς τὴν Λάρισσαν, ὅπου δὲν θὰ βραδύνωμεν νὰ φθάσωμεν, εἶπεν ὁ Νῖκος.

— Ἀλλὰ δι' ἕνα πληγωμένον δύω ὧραι ἀναβολῆς ἰατρικῆς περιποιήσεως εἶναι ἐνίοτε ὁ θάνατος. Νομίζω ὅτι δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ δικαιολογήσωμεν τὴν ζωὴν οὔτε ἑνὸς ἁπλοῦ στρατιώτου. Καὶ ἐκεῖ εὑρίσκεται εἰς κίνδυνον εἰς λοχαγός....

— Κάμετε ὅπως θέλετε, εἶπεν ὁ Μεμιδὼφ δυστηρεστημένος. Ἐγὼ θὰ προχωρήσω...

Ἡ Ἄννα ἠσθάνθη ὅλον τὸ αἷμά της νὰ ἀναβράσῃ εἰς τὸ πρόσωπόν της τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ὁ ἄνδρας της μὲ προφανῆ βίαν ἐξεκίνησε διευθυνόμενος πρὸς τὴν ὁδὸν Ἀκρίστης. Ὥστε ἐφοβεῖτο καὶ αὐτὸς καὶ δι' αὐτὸ ἤθελε νὰ φύγῃ, ἐσκέφθη, καὶ ὄχι χάριν τῶν πληγωμένων. Ἦτο λοιπὸν δειλὸς καὶ ἄνανδρος ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἕως τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐὰν δὲν εἶχεν ἀγαπήσει μὲ τρελλὴν ἀγάπην, ἐξετίμα ὅμως καὶ ἔθετεν ὑπεράνω κάθε ἄλλου εἰς τὴν ὑπόληψίν της. Καὶ μέσα εἰς τὴν μνήμην της ἐπανῆλθε διὰ μίαν στιγμὴν μία εἰκὼν τῶν μικρῶν παιδικῶν των χρόνων, ὅταν εἰς τὸ σολεῖον ὁ διδάσκαλος τῆς Γυμναστικῆς εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν Νῖκον. «Πρέπει νὰ νικήσῃς τὴν φύσιν σου, φίλε μου, διότι ἂν ἡ πατρίς σου λάβῃ ἀνάγκην τῶν ἀνδρῶν της μίαν ἡμέραν, δὲν θὰ ἔχῃ βέβαια νὰ ἐλπίζῃ πολλὰ πράγματα, ἀπὸ ἄνδρας ὡς σέ».

Οἱ ὁδηγοὶ τῶν νοσοκομείων ἐπερίμεναν διαταγάς.

Προχωρήσατε, ἀκολουθήσατε τὰς διαταγὰς τοῦ συζύγου μου. Καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν πατέρα της, ἐφαίνετο ὡς νὰ ἠρώτα διὰ τοῦ βλέμματος, ἐὰν ἐπεδοκίμαζεν ἢ ὄχι τὴν ἀπόφασίν της.

—Πολὺ καλά, πολὺ καλά! εἶπεν ὁ κ. Δούκλ, ἐννοῶν τὴν ἐπανάστασιν τῶν αἰσθημάτων τῆς θυγατρός του. Ὁ ἄνδρας σου, μικρούλα μου, ἔχει δίκαιον. Προτιμότερον νὰ ἀποθάνῃ ἕνας πληγωμένος, παρὰ οἱ ἀνδρεῖοι αὐτοὶ νὰ πέσουν ζωντανοὶ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ.

Ἡ Ἄννα δὲν ὡμίλει. Ὅ,τι ἔλεγεν ὁ πατέρας της ἦτο βεβαίως ὀρθόν. Ἀλλ' εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της κάτι τῆς ἔλεγεν ὅτι ὁ ἄνδρας της εἶχε φοβηθῇ καὶ αὐτός, ὅτι ἤθελε νὰ φύγουν, διότι ἐφαντάζετο, ὡς ὅλοι οἱ ἄλλοι τὸν ἐχθρὸν νὰ τρέχῃ ὀπίσω του. Θὰ ἦτο ἄρχισε ἱκανὸς νὰ μᾶς ἀφήσῃ ὅλους ἐδῶ καὶ νὰ φύγῃ μόνος διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν πολύτιμον ὑπαρξίν του, ἔλεγε μέσα της ἡ Ἄννα καὶ ἠσθάνετο ὡς νὰ ἐδηλητηριάζετο ὅλον τὸ εἶναι της, ὡς νὰ ἔχανε πλέον χριστικῶς καθε χαρὰν καὶ κάθε εὐχαρίστησιν. Ὅλα θὰ τὰ ἐσυγχωροῦσε, ἐσκέπτετο, ἀκόμη καὶ τὴν προδοσίαν τοῦ ἐρωτός μου, ἀλλ' ὄχι τὴν προδοσίαν εἰς τὴν πατρίδα του.

Τὸ τοπεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπερνοῦσαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην συνετέλει εἰς τὸ νὰ γίνωνται ἀκόμη σκοτεινότεραι αἱ σκέψεις τῆς Ἄννας. Τὸ μέρος ἦτο σύδενδρον μὲ βουνὰ ἀπὸ τὸ ἓν μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἡ νύξ ἦτο ἀσέληνος καὶ ἀσυνήθως σκοτεινή. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁ οὐρανὸς ὁ τόσον γαλανὸς συνήθως κατὰ τὰς ἀστροφωτισμένας νύκτας τῆς Ἑλλάδος, εἶχε κρύψει τὰ κάλλη του καὶ εἶχε σκεπάσει μὲ μαῦρα σύννεφα τὴν συνήθη φωτοβολίαν τῶν ἄστρων. Ὑπὸ τὸ παντοῦ ἁπλωμένον σκότος τὰ δένδρα μὲ τὰ ποικίλα καὶ διάφορα σχήματα των ὡμοίαζαν ὡς τόσα νυκτερινὰ φαντάσματα, τὰ ὁποῖα ὕψωναν ἀπειλητικὰ ἐδῶ μὲν κεφαλὰς τεραστίας ἐπάνω εἰς σώματα νάνων, ἐκεῖ βραχίονας ἰσχνοὺς καὶ λιποσάρκους, ἐκτεινομένους ὡς εἰς κατάρκν, καὶ ἀλλοῦ σώματα γιγάντων μακρὰ, μακρὰ καὶ ἀτελείωτα, ὡς νὰ ἐπατοῦσαν εἰς τὴν γῆν καὶ νὰ ἔρθκαν εἰς τὸν οὐρανόν.

Ἡ Ἄννα δὲν ἐβάδιζε πλέον, ἐτύρετο. Καὶ ἀντὶ νὰ παρακολουθῇ ὡς πρὶν μὲ ἐνδιαφέρον τὰ φροεῖα μὲ τοὺς τραυματίας, εἶχε μείνει ὀπίσω, καὶ, ἀφοῦ δύο καὶ τρεῖς φορὰς κατ' ἐπανάληψιν ἐτρόμαξε καὶ ὅπι θοχώρησε φοβισμένη, πρὸ τοῦ θεάματος ἐκείνου τῶν φαντασικῶν ὄντων, τὰ ὁποῖα τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἀναπηδοῦσαν ἀπὸ τὴν γῆν, ἔπειτα ἐσυνήθισε καὶ, μὴ ἔχουσα πλέον διάθεσιν καὶ δύναμιν νὰ σκέπτεται, ἤρχισε μὲ τὴν καρδιὰν σφιγμένην νὰ μετρᾷ τὰ βήματά της. Γὴν συνήθειαν αὐτὴν εἶχεν ἀπὸ μικρὸν παιδάκι. Ὁσάκις ἡ διδασκάλισσά της τὴν ἐμάλωνε, διὰ νὰ μὴ σκέπτεται εἰς τὸν δρόμον τὴν προσβολήν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποστῇ, ἐμετροῦσε τὰ βήματά της καὶ ἔτσι εἶχε κατορθώσει νὰ εἰξεύρῃ πόσα βήματα ἀπεῖχαν ἀπὸ τὸ σπίτι της τὰ πλέον μακρυνὰ σημεῖα τῶν συνηθισμένων περιπάτων των.

Ἀλλ' αἴφνης χωρὶς νὰ ἀντιληφθῇ πῶς συνέβη αὐτό, εὑρέθη πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μὲ τὸν ἄνδρα της.

—Διατὶ μένεις ὀπίσω, μήπως ὑπορέρης, Ἄννα μου; ἠρώτησεν ἐκεῖνος μὲ τρυφερότητα.

—Ἐφοβήθης, μὴ μὲ προφθάσουν οἱ Τοῦρκοι; Ὤ, φίλε μου! μὰ διατί νὰ σταματήσῃς σύ; Εἰξεύρεις ὅτι ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι, εἶπεν ἐκείνη μὲ πικρίαν.

Ὁ Νῖκος ἀπὸ τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα λόγια ἠννόησε τί ἐτκέπτετο ἡ γυναῖκα του. Ὡρισμένως εἶχε σχηματίσει τὴν βεβαιότητα, ἢ μᾶλλον εἶχε μαντεύσει ὅτι εἶχε τρομάξει. Διότι εἶχε τρομάξει, ἀναντιρρήτως. Καὶ τὴν στιγμὴν ἀκόμη

αὐτὴν, ὅπου ἐστέκετο καὶ ὡμίλει, ᾐσθάνετο εἰς κάθε θόρυβον, εἰς κάθε κίνησιν τῶν πέριξ τὴν καρδιά του νὰ κτυπᾷ μὲ ὁρμὴν καὶ μίαν ἀνάγκην ὑπερτάτην, μίαν ἐσωτερικὴν δύναμιν νὰ τὸν ὠθῇ, νὰ τὸν πιέζῃ, νὰ τραπῇ εἰς φυγήν

Τόσον δὲ πολὺς ἦτο ὁ φόβος, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε κυριεύσει, ὥστε δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ διαμαρτυρηθῇ κἂν διὰ τὸ λόγια τῆς γυναικός του. Ἔλα, τῆς εἶπε. Μὴ στέκεσαι. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι τόσον εὔκολον, ὅσον νομίζεις. Παληκαρισμοὶ εἰς τέτοιες στιγμὲς δὲν ἔχουν θέσιν.

Ἡ Ἄννα τὸν ἐφαντάσθη χλωμόν, τρέμοντα, ἐξηντλημένον, καὶ ἐφοβήθη, μήπως, ἐὰν δὲν ἔσπευδε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, μετεχειρίζετο βίαν διὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ.

—Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀρχίσω νὰ τρέχω καὶ ἐγώ, ἠρώτησεν ὡς ὅλοι οἱ δειλοί; . . . . .

Δὲν εἶχε τελειώσει τὴν λέξιν καὶ ᾐσθάνθη διὰ μιᾶς τὸ χέρι τοῦ Νίκου, τὸ ὁποῖον ἐκράτει τὸ ἰδικόν της, νὰ παγώνῃ καὶ νὰ τινάζεται, ὡς νὰ εἶχεν ὑποστῇ ἠλεκτρικὸν κλονισμόν. Μὲ τὸ τίναγμα αὐτὸ τῆς ἐφάνη, ὡς νὰ ἤκουσε κάτι νὰ συγκρούεται, ἔπειτα ἕνα βαρὺν στεναγμὸν καὶ τίποτε ἄλλο. Τὸ παγωμένο χέρι τὴν ἔσφιγγε τώρα σφιγκτότερα, ἀπαράλλακτα ὡς σφίγγουν οἱ ὑφιστάμενοι ὀδυνηρὰν ἐγχείρισιν, οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουν νὰ φωνάξουν καὶ σφίγγουν ὅ,τι τύχῃ ἐμπρός των, ὡς ἀπεγνωσμένοι.

Καὶ μὲ τὸ σφίξιμον αὐτό, τὸ νευρικόν, τὸ τρελλόν, τὸ ἔξω φρενῶν, ὁ Νῖκος ἤρχισε νὰ τρέχῃ ἀκράτητος, ὑπερπηδῶν χανδάκια, διασκελίζων πέτρας, παρεκκλίνων ἀστραπηδὸν ἀπὸ κάθε δένδρον καὶ κάθε βράχον, ἀσθμαίνων, φυσῶν, συρίζων, χωρὶς ὅμως οὔτε νὰ σταματᾷ, οὔτε νὰ ἀφίνῃ τὸ χέρι τῆς Ἄννας, ἡ ὁποία, συνηθισμένη ἀπὸ μικρὰ εἰς τὸ τρέξιμον καὶ εἰς ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ sports, δὲν ἐδυσκολεύετο μὲν νὰ τὸν ἀκολουθῇ εἰς τὴν τρελλὴν φυγήν του, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ συνέλθῃ καὶ ἀπὸ τὴν ἔκπληξιν.

Τώρα ἡ Ἄννα δὲν ᾐσθάνετο πλέον στενοχωρίαν καὶ ἀπογοήτευσιν, ἀλλ' ὑπέρτατον οἶκτον ἀναμὶξ μὲ πολλὴν περιφρόνησιν. Εἶχεν ἓν ὡραῖον Ἀμερικανικὸν ρεβόλβερ εἰς τὴν μέσην της καὶ εἰς κάθε ἰσχυρὸν τοῦ δρόμου τίναγμα, εἰς κάθε κλονισμὸν ἐκείνου πρὸς πτῶσιν, τῆς ἤρχετο νὰ τὸ βγάλῃ, νὰ τοῦ τὸ δώσῃ καὶ νὰ τὸν διατάξῃ νὰ κενώσῃ τὴν μίαν σφαῖραν ἐπάνω της καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὴν κεφαλήν του.

Εἶχαν περάσει πλέον καὶ τὰ φορεῖα μὲ τοὺς τραυματίας καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους φεύγοντας, καὶ ὅταν ἐπλησίαζαν εἰς τὴν Λάρισσαν, οὔτε οἱ ἔφιπποι ἄνδρες δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τοὺς φθάσουν. Ἐπερνοῦσαν ὡς μαῦρον σύννεφον, ὡς κάτι ὑπερφυσικόν, καὶ τότε μόνον ὅταν ἀντίκρυσαν τὰ φῶτα τῆς πόλεως, καὶ εἶδαν τοὺς Λαριστεῖς νὰ περιφέρωνται ἥσυχοι καὶ ἀμέριμνοι πλησίον τῆς πόλεως, ἐσταμάτησαν.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΜΠΟΤΕΣ ΤΟΥ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΥ

Εἶνε Χριστουγεννιάτικη βραδειά. Ἔξω χιονίζει καὶ οἱ δρόμοι τοῦ χωριοῦ ἀρχίζουν ἀσπρίζουνε. Μέσα στὸ παράμερο παληὸ σπιτάκι της μπροστὰ στὸ τζάκι ποῦ καίγονταν τὸ τελευταῖο κούτσουρο, ἡ Καρίνενα, ἡ γιαγιά, τρέμει ἀπὸ τὸ κρύο καὶ βλέπει στὸ καπνισμένο φῶς τοῦ ἀλειμματοκεριοῦ τὸν ἔγγονό της Καρινέτο, ὁ ὁποῖο τρέμει ἐπίσης καθισμένος κατάχαμα.

Ἡ γρηὰ καὶ τὸ παιδάκι μένουνε μονάχα ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τοῦ Καρίνου.

Ἡ γρηὰ χήρα κλαίει καὶ τὸ παιδὶ δὲν ρωτάει τὴν αἰτία τῶν δακρύων της γιατί τὴν ξέρει : Δεν ὑπάρχει πλέον οὔτε φωτιὰ οὔτε φαγὶ στὸ σπίτι.

Ἡ Καρίνα τὸν περασμένο μῆνα εὕρισκε ἀκόμη κάποια ἐργασία ραφτικῆς, ὁ Καρινέτος ὡδηγοῦσε τὶς γελάδες καὶ τὶς κατσίκες τῶν γειτόνων του νὰ βόσκουνε. Καὶ ἔτσι ἡ γιαγιὰ καὶ ὁ ἔγγονος εἴχανε μὲ τί νὰ ζήσουνε. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ Νέο Ἔτος ἐπλησίαζε, κάθε νοικοκυρὰ ἔκανε οἰκονομίας γιὰ νὰ μπορῇ νὰ κάνῃ ποιὸ εὔκολα τὰ δῶρά της, καὶ ἔτσι δὲν εὕρισκε αὐτὸ τὸν καιρὸ δουλειὰ ἡ γρηὰ Καρίνενα. Ἐπίσης τὸ χιόνι ἔπεφτε κάθε μέρα καὶ περισσότερο καὶ ὅλοι κρατούσανε μέσα στοὺς σταύλους τὰ ζῶά τους καὶ ὁ μικρὸς Καρινέτος ἔμενε καὶ αὐτὸς χωρὶς δουλειά, καὶ φτάσανε σὲ πολὺ μεγάλη φτώχεια

—Ἀ ! μικρέ μου, 'στέναζε ἡ γρηούλα, ποιὸς θὰ μοῦ ἔλεγε ποτὲ πῶς θὰ πέφταμε σὲ τέτοια φτώχεια ὅταν ζοῦσε ὁ προπάππος σου, – ὁ πατέρας μου—καὶ εἶχε τὸ καλλίτερο ξενοδοχεῖο, τὸ «Χρυσὸν Ἥλιο» τὸν ποιὸ ἐπίσημο ταχυδρομικὸ σταθμὸ ὅλης τῆς περιφέρειας. Ἀ! ἂν μποροῦσες νὰ ἔβλεπες τὰ δίτροχα ἁμάξια ποῦ στέκουνταν στὴ αὐλὴ τοῦ ξενοδοχείου, τ' ἄλογα ποῦ ἀνυπόμονα χτυπούσανε τὸ ἔδαφος, τοὺς ὑπηρέτες τοῦ σταύλου καὶ τὶς ὑπηρέτριες ποῦ δὲν ξέρανε ποιὸν νὰ πρωτακούσουνε καὶ ποιὸν νὰ πρωτοευχαριστήσουνε, καὶ ἀνάμεσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ταραχὴ ὁ καϋμένος ὁ Καρίνος στέκουνεταν καὶ χαιρετοῦσε τοὺς εὐγενεῖς, χαμογελοῦσε στὶς κυρίες καὶ ἔσφιγγε το χέρι τῶν χωρικῶν, ἔδινε τὶς διαταγὲς μὲ καθαρὴ καὶ δυνατὴ φωνὴ καὶ ἔλαμπε ἀπὸ εὐχαρίστησι καὶ ὑπερηφάνεια γιὰ τὸ ὡραῖο του φόρεμα τοῦ πρώτου ταχυδρόμου· μὲ κονκάρδα στὸ καπέλλο, μὲ χρυσᾶ κουμπιὰ στὸ βεστόνι του, μὲ χρυσὸ γαλόνι στὸ κόκκινο γελέκο του, μὲ ἄσπρο πανταλόνι καὶ μὲ μεγάλες γιαλιστερὲς μπότες ;

Σ' αὐτη τὴν ἐνθύμηση τὸ πρόσωπο τῆς γρηᾶς φωτίζουνταν ἀπὸ ὑπερηφάνεια. Ὁ Καρινέτος ἤξερε τὴν ἱστορία, ἀλλ' ὅμως ἄφινε τὴ γιαγιά του νὰ λέῃ καὶ ἔκανε πῶς τὴν ἀκούει μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον, γιατὶ ἡ δόξα αὐτὴ τῶν περασμένων χρόνων ἔκανε τὴν Καρίνα νὰ ξεχνάῃ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ σημερινὴ ταπείνωση.

Ἀλλ' αὐτὸ δὲν κρατοῦσε πολὺ καιρό.

— Ἔχαμαν τὸν σιδερόδρομο. εἶπε σχεδὸν ἀμέσως ἡ χήρα μὲ λύπη, — καὶ ὁ πατέρας μου, ἀμέσως ἔχασε τὴν πελατεία του. Ἀγόρασε τότε αὐτὸ τὸ σπιτάκι καὶ ἦρθε καὶ κάθησε, ἤτανε τότε καινούργιο καὶ περιτριγυρισμένο ἀπὸ ἕνα ὡραῖο περιβόλι. Ἂν καὶ ἤτανε οἰκονόμος ὅταν κέρδιζε χρήματα, ὁ Καρίνος ὅπως ὅταν ζοῦσε ἀκόμη ἀναγκάστηκε καὶ πούλησε τὰ καλλίτερά του χτήματα. Ὅταν κεῖνος πέθανε ψάχνοντας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ηὕραμε μερικὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τὴ φιλαργυρία του ἔκρυβε στὶς διάφορες γωνιὲς τῆς ἀποθήκης. Ἀλλὰ δὲν ἄργησαν νὰ ξοδευτοῦν.

Ἄρχισε ἡ στενοχώρια, τότε ἄρχισα καὶ ἐγὼ νὰ ράβω πάλι, καὶ ἀπ' ὅλα ποῦ εἶχε ὁ πατέρας μου δὲν κράτησα τίποτε ἄλλο, παρὰ τὶς μεγάλες μπότες του ποῦ κρέμουνται σὰν τρόπαιο πάνω στὸ μαιταῖο δοκάρι τῆς σοφίτας. Ἀλλοίμονο τὶ φτώχια, πασχαμο ἡ τῶν χριστουγέννων χωρὶς νὰ ἔχομε, οὔτε ἕνα κομμάτι πουτίγκα, οὔτε ἕνα ποτηράκι ρακὶ καὶ νὰ στεκόμαστε νὰ βλέπουμε τὴ φωτιὰ ποῦ σβύνει γιατὶ δὲν ἔχουμε ξύλα νὰ τῆς βάλουμε

Ἡ Καρίνενα 'τελείωνε στενάζοντας, ὅταν ἀκούστηκαν τρία χτυπήματα στὴν πόρτα.

Ἡ γρηὰ τρόμαξε, ἀλλ' ἀμέσως θυμήθηκε.

Εἶνε ὁ Μόζερ ὁ παλαιοπώλης, εἶπε. Πέρασα ἀπὸ τὸ μαγαζί του σήμερα τ' ἀπόγευμα γιὰ νὰ τοῦ πῶ νὰ ρθῇ ν' ἀγοράσῃ τὰ ἐλεεινὰ αὐτὰ ἔπιπλα ποῦ μᾶς μένουνε.

Δὲν πίστευα πῶς θὰ ἤρχουνταν. Ὅσο λίγο καὶ ἂν μᾶς δώσῃ. . . .

Κτυπήματα πολὺ βιαστικὰ τὴν διέκοψαν. Ἔτρεξε καὶ ἄνοιξε καὶ ὁ Μόζερ μπῆκε, μ' ἕνα γούνινο κοῦκο ὡς τ' αὐτιά του καὶ τυλιγμένος μέσα σ' ἕνα γούνινο ἐπανωφόρι. Δὲν καταδέχτηκε νὰ κυττάξῃ τὰ κουτσὰ σκαμνιὰ καὶ πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ κρεββάτι καὶ τὸ κούνησε μὲ περιφρόνηση καὶ μὲ τὸ πόδι του, σήκωσε τὰ στρώματα μὲ ἀηδία καὶ εἶπε :

— Εἶνε καλὸ γιὰ νὰ τὸ ρίξῃ κανεὶς στὴ φωτιά ! Γιὰ τέτοια παληοπράμματα εἴχατε τὴν ἀναίδεια νὰ με φωνάξετε καὶ νὰ μὲ κάμετε νὰ εὔγω ἔξω μιὰ χριστουγεννιάτικη βραδειὰ καὶ μὲ τέτοιο κρύο ;

Ἡ Καρίνα φοβισμένη δὲν ἀπαντοῦσε τίποτα· ὁ Καρινέτος ἔλαβε θάρρος καὶ εἶπε :

—Εἶνε καὶ ἄλλα πράμματα στὴ σοφίτα, κύριε καὶ ἂν τὰ μαζέψουμε ὅλα μποροῦνε καθὼς εἴπατε, νὰ χρησιμέψουνε γιὰ φωτιά, καὶ τὰ ξύλα εἶνε ἀκριβὰ τώρα μὲ τὸ φοβερὸ χειμῶνα !

Τὸ παιδὶ ἐπῆρε τὸ κερὶ κι' ἐπροηγήθηκε ἀπὸ τὸν ἀγοραστὴ στὴ σκάλα τῆς σοφίτας. Μονάχα στὴ θέα τῆς σπασμένης σκάλας ὁ Μόζερ σταμάτησε καὶ εἶπε μὲ θυμό :

= Ὅλα αὐτὰ δὲν ἀξίζουνε οὔτε τὰ ἔξοδα τῆς μεταφορᾶς, μὰ τί λοιπὸν μὲ κοροϊδεύετε σὺ καὶ ἡ γιαγιά σου ;

Ὁ Μόζερ φώναζε ἀκόμα ὅταν εἶδε τὶς ταχυδρομικὲς μπότες τοῦ κὺρ Καρίνου νὰ κρέμουνται στὸ ταβάνι σὰν τρόπαιο.

-- Κατέβασε αὐτὰ εἶπε, μὲ φωνὴ ποιὸ ἥσυχη, γνωρίζω ἕνα μανιακὸ ὁ ὁποῖος κάνει συλλογὴ ἀπὸ παπούτσια ὅλων τῶν ἐποχῶν. Θὰ τ' ἀγοράσῃ βέβαια γιὰ ἐφτὰ ὡς ὀχτὼ δραχ. Σοῦ δίνω πέντε. Σκούπισε καὶ καθάρισε καλὰ αὐτὲς τὶς μπότες θὰ περάσω αὔριο τὸ πρωὶ νὰ τὶς πάρω.

— Μὴν περάσετε νὰ τὶς ζητήσητε, οὔτε αὔριο τὸ πρωὶ οὔτε ποτέ,

—Γιατί εἶναι ἡ μπότες τοῦ προπάππου μου Καρίνου, ὁ ὁποῖος ἤτανε ἡ δόξα τῆς οἰκογένειάς μας. Δὲν ἔχουμε ἀπὸ τὰ περασμένα παρὰ αὐτὴ τὴν ἐνθύμηση καὶ δὲν θὰ τὴν πουλήσομε γιὰ τίποτα.

— Πεθάνετε, λοιπὸν ἀπὸ πεῖνα, ἀφοῦ προτιμᾶτε, — ἐμουρμούρησε ὁ Μόζερ ξανακατεβαίνοντας τὴν σκάλα.

Καὶ ἐξαγριωμένος γιατὶ τὸν εἴχανε ἀνησυχήσει γιὰ τίποτα ἔφυγε χτυπώντας τὴν πόρτα.

— Ἐννοεῖς, γιαγιά μου, εἶπε ὁ μικρός, δὲν μποροῦσα νὰ πουλήσω τὶς μπότες τοῦ πατέρα σου ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ δόξα τῆς οἰκογενείας μας ὁλόκληρος. Καὶ πρόσθεσε ἀμέσως μὲ ὕφος χαϊδευτικό·

— Μὴν ἀνησυχεῖς καὶ μὴν κλαῖς πλειά. Θὰ βάλω τὸ παπούτσι μου ἀπόψε στὸ τζάκι καὶ θὰ παρακαλέσω τὸ Χριστὸ νὰ μὲ βοηθήσῃ. Εἶναι ἀπόψε ἡ γιορτή του καὶ θ' ἀκούσῃ τὴν παράκλησή μου.

Ἥσυχα, ἥσυχα, ἡ γιαγιὰ πῆγε στὸ μεγάλο κρεββάτι, ἀλλὰ κουνώντας τὸ κεφάλι μὲ ἀμφιβολία. Ἀπὸ πολὺ καιρὸ δὲν πίστευε πλέον τίποτε, οὔτε σ' αὐτὸ τὸ θαῦμα τῶν Χριστουγέννων.

Ἡ καλὴ γιαγιὰ κοιμότανε, καὶ ἡ φωτιὰ εἶχε σβύσει τὸ κερὶ εἶχε λυώσει καὶ ὁ Κερινέτος ἤτανε ξυπνητὸς ἀκόμη.

— Μήπως θὰ πεθάνουμε ἀληθινὰ ἀπὸ πεῖνα καὶ κρύο, συλλογίζουνταν τὸ παιδί... Ὤ ! ὄχι ὁ μικρος Χριστος δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ αὐτὸ τὴ βραδειὰ ποῦ γεννιεται, θα ἤτανε πολὺ λυπηρό, ἂς τὸν παρακαλέσω.

Καὶ ὁ Καρινέτος γονατισμένος καὶ μὲ τὰ χέρια ἑνωμένα προσεύχουνταν πολλὴ ὥρα μὲ ὅλη του τὴν καρδιά. Ἔπειτα σηκώθηκε καὶ μὲ μεγάλη πεποίθηση ἔβγαλε τὰ παπούτσια του γιὰ νὰ τὰ βάλῃ στὸ τζάκι, ἀλλὰ καθὼς τὰ εἶδε τόσο παληὰ καὶ τρυπημένα, ἀναστέναξε καὶ εἶπε·

Τα παπούτσια μου εἶναι πολὺ ἐλεεινὰ καὶ μικρὰ καὶ ἂν δὲν ἀηδιάσῃ ὁ ἄγγελος τῶν Χριστουγέννων νὰ βάλῃ ἐκεῖ μέσα ψωμὶ καὶ γλυκίσματα δὲν θὰ χορέσουν ἀρκετὰ γιὰ νὰ χορτάσουμε ἡ γιαγιά μου καὶ ἐγώ. Ἐπίσης ἂν τοῦ ἔρθῃ ἡ ἰδέα νὰ βάλῃ μέσα καὶ τίποτα χρήματα, θὰ πέσουνε ἀπὸ τὶς διαφορες τρύπες, στὸ πάτωμα καὶ θὰ χαθοῦνε ἀπὸ τὴ χαραμάδα τῆς πόρτας. Χρειάζουνται λοιπὸν παπούτσια μεγαλα, γιὰ νὰ μᾶς τὰ γεμίσῃ ὁ Χριστος μὲ διάφορα πράματα, καὶ στερεὰ γιὰ νὰ μὴν πέσουνε τὰ λεπτά, ἂν βάλῃ μέσα.

Καὶ ἀμέσως ὁ μικρὸς συλλογίστηκε τὶς ταχυδρομικὲς μπότες τοῦ προπάππου του, ποῦ κρέμουνταν στὴ σοφίτα. Αὐτὲς ἤτανε κατάλληλες. Καὶ ἀμέσως χωρὶς νὰ κάμῃ ταραχή, γιὰ νὰ μὴν 'ξυπνήσῃ τὴ γιαγιά του ὁ Καρινέτος ἀνέβηκε ψάχνοντας στὴ σοφίτα, ἔβαλε μιὰ μισοσπασμένη σκάλα καὶ ἔφτασε τὰ παπούτσια.

Τοῦ φάνηκαν πολὺ βαρειά, καὶ ἄκουσε ἕνα ἀσυνήθιστο κρότο στὸ βάθος τους καθὼς τὰ κατέβαζε, σὰν νὰ εἴχανε ἀφήσει μιὰ χούφτα φουντούκια.

Ὁ Καρινέτος κύτταξε μέσα στὶς μπότες ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτα, γιατὶ τὸ κερὶ εἶχε σβύσει. Ἤθελε νὰ βάλῃ τὸ χέρι του, ἀλλὰ μιὰ ἰδέα τὸν 'σταμάτησε. Βέβαια ὁ Χριστὸς δὲν θὰ ἤθελε νὰ τὸν παραφυλᾶνε.... Ἂν ἄκουσε τὴν προσευχή του καὶ ἄρχισε νὰ γεμίζῃ τὰ παπούτσια μὲ χρήματα, ἡ περιέργειά του ἴσως θὰ τὸν θύμωνε καὶ θὰ τὸν ἔκαμε νὰ φύγῃ πρὶν τελειώσῃ τὴ δουλειά του, τὴν τόσο εὐεργετική.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ πάγωσε τὸν μικρὸ καὶ φοβισμένος ἀφοῦ ἔβαλε τὰ παπούτσια μπροστὰ στὸ τζάκι πῆγε καὶ κουκουλώθηκε στὸ κρεββάτι του, καὶ μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὸν τοῖχο ἔκλεισε μ' ἀπόφασι τὰ μάτια του, γιὰ νὰ κοιμηθῇ, δὲν 'μπόρεσε ὅμως ἀμέσως γιατὶ τὰ δάκρυα τὸν ἀνάγκασαν νὰ τὰ ξανανοίξῃ πολλὲς φορές.

Τέλος ὁ Καρινέτος ἀποκοιμήθηκε, ἀλλὰ ξύπνησε πολὺ πρωΐ. Ἡ καλὴ γιαγιά του, κατακουρασμένη κοιμώτανε ἀκόμα. Αὐτὸς ἀμέσως πήδησε κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ ἔτρεξε στὰ παπούτσια καὶ ἔχωσε τὰ δυὸ χέρια μέσα στὶς δύο μπότες. Τότε ἡ φωνή του, ὄχι φωνὴ χαρᾶς ἀλλ' ἐκπλήξεως,—ξύπνησε ξαφνικὰ τὴν Καρίνα.

— Ἄχ ! Καλή μου γιαγιά, φώναξε τὸ παιδὶ ἀπογοητευμένο, ὁ Ἄγγελος τῶν Χριστουγέννων δὲν ἔβαλε μέσα στὶς μπότες τοῦ παπποῦ Καρίνου, οὔτε ψωμί, οὔτε γλυκά, οὔτε λεπτά.... ἀλλὰ κάτι μικρὰ στρογγυλὰ πράματα ποῦ λάμπουνε σὰν ἥλιος καὶ τα ὁποῖα ποτὲ μου ἄλλοτε δὲν εἶδα.

Ἡ γρηὰ σηκώθηκε καὶ εἶδε πραγματικὰ τὰ δύο χέρια τοῦ ἐγγονοῦ της γεμάτα ἀπὸ αὐτὰ τὰ μικρὰ στρογγυλὰ πράμματα, ποῦ δὲν εἶχε ποτέ του δεῖ, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ τὰ μάτιά της.

— Χρυσᾶ λουδοβίκια ! Χοῦφτες ἀπὸ χρυσᾶ λουδοβίκια ! Ὤ ! καχόμοιρο παιδὶ ποῦ τὰ βρῆκες αὐτά ;

Μόλις ἄκουσε τὴν κατηγορία ὁ μικρὸς Καρινέτος εἶπε·

— Ἀλλὰ δὲν τὰ πῆρα ἐγὼ γιαγιά· ὁ Χριστὸς μοῦ τὰ ἔδωκε.

Καὶ ἕτοιμος νὰ κλάψῃ τῆς ἐξήγησε τί εἶχε συλλογιστῆ τὴν προηγούμενη νύχτα.

Ὅσο ἄκουσε τὴ διήγηση ἡ καλὴ γρηὰ τόσο περισσότερο συνεκινεῖτο καὶ τὰ δάκρυα τρέχανε ἀπὸ τὰ μάτια της. Θυμώτανε τὸν πατέρα της ποῦ ἔψαχνε ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς ἀποθήκης γιὰ νὰ κρύψῃ τὰ λεπτά του, θυμώτανε ἀκόμα πῶς ἀφοῦ πέθανε ψάξανε παντοῦ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς μπότες ποῦ κρέμουνταν στὴ μέση τῆς σοφίτας Ποιὸς ποτὲ θὰ φαντάζουνταν νὰ πάῃ νὰ ψάξῃ ἐκεῖ ἂν ὁ Καρινέτος δὲν εἶχε αὐτὴ τὴν ἰδέα.

Καὶ ὁ καϋμένος ὁ μικρὸς τρομαγμένος ἀπὸ τὴ σιωπὴ τῆς γιαγιᾶς του ἔλεγε διαρκῶς·

— Σοῦ τὸ ὁρκίζουμε γιαγιά μου, πῶς ὁ Χριστὸς μᾶς τὰ ἔστειλε.

Ἡ γιαγιά του ἐννόησε πόσο θὰ ἤτανε κακὸ νὰ τὸν κάμῃ νὰ χάσῃ τὴν πίστη, ἡ οποία καὶ τον ἐνέπνευσε νὰ κάμῃ ὅτι ἔκαμε. Μήπως δὲν εἶχε ὁλόκληρη τὴ ζωή του γιὰ νὰ ἀμφιβάλλῃ.

Καὶ αὐτὴ λοιπὸν ἔκαμε νὰ σωπάσουν ἡ ἀναμνήσεις της ποῦ ἐξηγήσανε τόσο φυσικὰ τὴν εὕρεση τοῦ θησαυροῦ καὶ σταύρωσε τὰ χέρια της καὶ ἀπάντησε μὲ πίστη·

Ναὶ μικρέ μου Καρινέτε, τὸ βλέπω, τὸ αἰστάνουμαι, τὸ πιστεύω τώρα εἶναι πραγματικὰ τὸ δῶρον τοῦ Ἀγγέλου τῶν Χριστουγέννων.

(Charles Toley)

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Αἱ γυναῖκες καὶ ὁ νόμος.

Μέχρι τῶν τελευταίων χρόνων αἱ γυναῖκες δὲν εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ χρησιμεύουν ὡ. μάρτυρες εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις καὶ ἔλαβον αὐτὸ πρὸ ὀλίγου μόνον χρόνου. Ἕως τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἐχρησίμευον μόνον εἰς δικαστικὰς ὑποθέσεις.

Μία λαμπρὰ ἐξαίρεσις πρέπει νὰ σημειωθῇ εἰς τὴν Εὐρώπην κατὰ τὸ διάστημα τῶν αἰώνων. Κατὰ τὸν Χ αἰῶνα ὁ αὐτοκράτωρ Λέων ἔδιδε τὸ δικαίωμα εἰς τὰς γυναῖκας νὰ χρησιμεύουν ὡς μάρτυρες εἴς τινας μόνον πολιτικὰς ὑποθέσεις, καὶ μάλιστα εἰς τὰς πράξεις τῶν γεννήσεων μόνον γυναῖκες ἦσαν μάρτυρες.

Ἡ Γαλλικὴ νομοθετικὴ ἱστορία μᾶς δίδει καὶ ἄλλο παράδειγμα τῆς δικαίας αὐτῆς ἐλευθεριότητος, (νόμος τῆς 20ης καὶ 27ης 7)βρίου 1902) οἱ ἐνήλικες καὶ τῶν δύο φύλων δύνανται νὰ χρησιμεύουν ὡς μάρτυρες εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις.

Ἀλλὰ τὸ 1804 ἡ ἀρχαία νομοθεσία λαμβάνει πάλιν τό κῦρος. Ἀλλ' ἐν τούτοις εἴδομεν καὶ βλέπομεν χώρας τινας τριγύρω μας νὰ βάζουν τὴν μεταβολὴν αὐτὴν ὑπὲρ τῶν γυναικῶν εἰς τὸν κώδικά των· ἀστικὸς κῶδηξ τῆς νήσου Maurice ἀστυκὸς κῶδηξ τῆς γαλλικῆς ἐπαρχίας τοῦ Quebec. Τέλος ἡ Ἰταλία ἔπειτα δε ἡ Ἱσπανία καὶ ἡ Αὐστρία, ἐδέχθησαν τὸ δικαίωμα τῆς γυναικὸς ὡς μάρτυρος, ὅταν ἡ γαλλικὴ Βουλὴ ἀπεφάσισε νὰ ψηφίσῃ παρομοίαν πρότασιν, ἡ ὁποία ἐπὶ τέλους καὶ ἔγεινεν ἀποδεκτή.

Ἡ πριγκήπισσα Μαφάλδα.

Ὁ βασιλικὸς οἶκος τῆς Ἰταλίας ἔχει ἑορτήν: ἡ βασίλισσα μία ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας βασιλίσσας τῆς Εὐρώπης ἀπέκτησε ἕνα τέκνον, μίαν πριγκίπισσαν.

Ἔδωκαν εἰς τὴν μικρὰν πριγκηποπούλαν διανὰ τὴν προσδιορίσουν εἰς τὴν δόξαν, ἕνα ὄνομα πολὺ ὀλίγον γνωστὸν καὶ τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ ὄνομα μιᾶς πριγκηπίσσης τῆς Σαβοΐας, ἡ ὁποία ἔπαιξε σημαντικὸν πρόσωπον εἰς τὴν ἱστορίαν: Μαφάλδα.

Ποία ἦτο ἡ πριγκήπισσα Μαφάλδα: Ἡ Ματθίλδη τῆς Σαβοΐας ἦτο κόρη τοῦ Ἀμεδαίου ΙΙΙ τοῦ κόμητος τῆς Σαβοΐας. Ἐπολέμησε αὐτὴ καὶ ἰδία εἰς ἕνα πόλεμον ὅπου εἶχε ὁ πατήρ της ἐναντίον τοῦ Φρειδερίκου Barbarousse τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας. Ἐνικήθη καὶ ἠχμαλωτίσθη. Ὁ πολεμιστὴς ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν τιμὴν νὰ τὴν νικήσῃ ἔλαβεν ὡς δῶρον ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα τὴν ἐλευθερίαν της καὶ τὴν ἐνυμφεύθη. Ὁ πολεμιστὴς αὐτὸς ἦτο ἕνας μεγάλος ἄρχων Πορτογκάλλος, ὁ ὁποῖος μετὰ ταῦτα ἔγεινε βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀλφόντος. Ἁμα ἔγινε βασίλισσα ἔλαβε τὸ ὄνομα Μαφάλδα. Αὐτὴ ἔκτισε τὴν μητρόπολιν Πόρτο.

Εἴθε καὶ ἡ μικρὰ πριγκίπησσα ἀργότερα νὰ δοξασθῇ ὁμοίως, ἀλλὰ περισσότερον εἰρηνικῶς.

Ἡ βασίλισσα καὶ ὁ ποιητής.

Ἡ Κάρμεν Σίλβα ἡ βασίλισσα τῆς Ρουμανίας εἶνε θελκτικὴ ποιήτρια καὶ πολὺ ἔξυπνη.

Πρό τινος χρόνου ὁ κύριος M. de Mox τὴν παρεκάλεσε νὰ δώσῃ τὸν ὀβολόν της διὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ Bandelaire οἱ φίλοι τοῦ ποιητοῦ τολμοῦν τὸ πᾶν ἕως νὰ στήσουν καὶ ἀνδριάντα πρὶν ἀκόμη νὰ συνάξουν τὰ ἀναγκαία χρήματα διὰ νὰ τὸν πληρώσουν. Ἀπήντησεν ὅτι τὰ μέσα της δὲν τῆς ἐπέτρεπαν νὰ στείλῃ χρήματα· οἱ ποιηταὶ δὲν εἶνε ποτὲ πλούσιοι ἔστω καὶ ἂν εἶνε ἐστεμμένοι.

Ἀλλὰ διὰ νὰ δείξῃ τὴν καλήν της θέλησιν ἔστειλεν εἰς τὸν ζητοῦντα ὁλόκληρον σειρὰν ταχυδρομικῶν δελταρίων μὲ ἀντίγραφά της ἀναφερόμενα εἰς τὴν μνήμην τοῦ Baudelaire.

Ἰδοὺ ἕν:

«Ὁ Baudelaire καὶ ὁ Henri Heine δὲν ἔφθασαν εἰς τὴν συγχώρησιν. Ἰδοὺ διατί τὸ μειδίαμά των εἶνε πικρόν».

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀντίγραφα θὰ πωληθοῦν ἀκριβὰ καὶ ἡ Κάρμεν Σίλβα οὕτω θὰ εἴπῃ τὴν γνώμην της καὶ θὰ προσθέσῃ πλουσίως τὸν ὀβολόν της εἰς τὸ μνημεῖον ἑνός συναδέλφου εἰς τὴν ποίησιν.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Ἡ ἐν Βουκουρεστίῳ ὑπὸ τὸν τίτλον «σύζυγος Ἠπειρώτου» κρυπτομένη γενναία κυρία μᾶς ἀπέστειλε φρ. χρ. 100, μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ διαθέσωμεν ἐξ αὐτῶν δρ. 50 ὑπὲρ τῆς πτωχῆς οἰκογενείας τῆς ὁδοῦ Αἰλιανοῦ, πρώην ὁδοῦ Λέκκα καὶ τὸ ὑπόλοιπον ὑπὲρ δωρεὰν σιτήσεως ἀπόρων εἰς τὸ Συσσίτιον Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων.

Τὸ ὡραῖον ὑπόδημα κάμνει τὸν ὡραῖον πόδα, τὸ ἰδανικὸν τοῦ ὡραίου ὑποδήματος κατασκευάζεται εἰς τὸ μέγα ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. Τσάμη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ Στοᾶς Ἀρσακείου. Ἔξοχα ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν γοβάκια, τέλεια καὶ ὑπὸ ἔποψιν τεχνης, καὶ ὑπὸ ἐπιψιν ποιότητος, σχήματα ἐξόχως κομψά, δέρματα μεταξωτά, ἠμπορεῖ νὰ τὰ εἴπῃ τις θαυμάσια! Πᾶσα καλαίσθητος δεσποινὶς καὶ Κυρία μὴ κατασκευαζουσα τὰ ὑποδήματά της εἰς τοῦ κ. Τσάμη, τῇ ἀληθείᾳ ἀδικεῖ τὸν ἑαυτόν της καὶ τὴν καλαισθησίαν της.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ

Επ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἡμερῶν αὐτῶν τῶν δώρων, ἡ μάγισσα τῆς μεταξης καὶ τῶν ἰλεωδῶς ὡραίων ὑφασμάτων, κ. Σ αρτη Καρασταματη, εἰδοποιεῖ τὰς θαυμαστριας καὶ τοὺς θαυμαστας τῶν ἔργων της ὅτι καμνει ἔκπτωσιν τῶν τιμῶν της 10 ο)ο. Ὑπερ πᾶν ἄλλο δῶρον προτιμᾶτε τα ὡραῖα μεταξωτα ὑφάσματα καὶ μανδύλια καὶ ὀμπρέλας, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὴν χάριν νὰ εἶναι ὡραῖα, στερεά, ἐφθηνὰ καὶ ἐγχώρια.

Ἡ πτωχὴ πολυμελεστατη οικογενεια, ἡ ἄλλοτε επὶ τῆς ὁδοῦ Λέκκα, ὑπὲρ ἧς ἔχομεν ἐπικαλεσθῆ τὴν συνδρομὴν τῶν ἀναγνωστριῶν μας κατοικεῖ ἤδη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Θρασίλου ἀρ. 1.

Ἡ πάσχουσα κόρη της ἀπεβίωσε μετὰ μαρτυρικὴν νόσον. Ἦδη ἐξ ὑπολειτόμενα παιδιά, κακεκτικά, κατὰ τὸ πλεῖστον στερουνται τῶ ἀπολύτως ἀναγκαίων. Τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς γενικῆς χαρᾶς, ἂς τὰ ἐνθυμηθοῦν οἱ φιλάνθρωποι ἀναγνώστριαί μας.